



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXII. In quo dubium quoddam examinatur, cur modo in lege noua non sit pernussum, aliquid à Deo supernaturali via scisatari, quem admodum in antiquo fœdere licitum erat? Est hac tractatio ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

quæ cupiebant, adhererent, volendo vt sibi eueniret, & vt Deus responderet iuxta appetitus ac desideria sua, & hæc erant media, dispositionesque certissimæ ad hoc vt Deus consulto eos obsecrari ac decipi permitteret. Sic enim nomine Dei prædixit Ezechiel contra illum loquendo, qui supernaturali via res secundum vanitatem & curiositatem spiritus sui cognoscere vult, dicens. Cum venerit ad Prophetam vt interroget per eum me: ego Dominus respondebo ei per me: & ponam faciem meam super hominem illum. Et Propheta cum errauerit, ego Dominus decepi Prophetam illum. Quod intelligi debet Deum ista factarum non alio modo, sed gratiam, fauoremque suum duntaxat subtrahendo, vt decipiatur: hoc enim significat. Ego Dominus respondebo ei per me, scilicet iratus: Quod nihil est aliud, quam gratia, & fauore suo hominem illum priuare vnde infallibiliter lequeretur deceptio, ob Dei derelictionem. Tunc autem accurrit Dæmon ad respondendum, secundum gustum, ac appetitum hominis illius, cui cum huiusmodi res vehementer placeant, responsa etiam, & communicationes dæmonis voluntati eius sunt conformes, hocque modo se plurimum decipi patitur.

Videmur aliquo modo à proposita in scriptis huius inscriptione tractatione deuiasse, promiseramus enim demonstrare, qua ratione licet Deus postulatis respondeat, interdum tamen irascatur. Verum si ea, quæ dicta sunt rectè considerentur, omnia huc tendunt, & nostram propositionem confirmant: ex omnibus siquidem constat, non esse Deo gratum, vt huiusmodi visiones requirantur, cum præbeat locum, vt tot modis homines decipiantur.

(. . .)

CAPVT XXII.

In quo dubium quoddam examinatur, cur modo in lege noua non sit permissum, aliquid à Deo supernaturali via suscipiari, quemadmodum in antiquo seelere licitum erat: Est hæc tractatio aliquatenus iucunda, ad Sanctæ fidei nostræ arcana intelligenda. Probatur institutum S. Pauli testimonio, quod ad rem hanc dilucidatur.

DVm proposito nobis operi insudamus, emergunt nobis dubia noua, vnde nec ita accelerare possumus, sicuti cuperemus. Quemadmodum enim ipsi dubia hæc mouemus, sic ea dissoluenda teneamus, vt propositæ doctrinæ veritas semper maneat perspicua, roborque illatam. Id tamen huiusmodi dubia commodi adferunt, quod licet nos tantillum remorentur, ampliori tamen doctrinæ, ac instituti nostri perspicuitati inferuiunt, & huiusmodi erit præbens dubium.

Capite præcedenti docuimus minime voluntatis esse diuinæ, vt anima supernaturali viâ notitias distinctas visionum, locutionum, &c. ambient ac desiderent. Ex alia vero parte exploratum est, huiusmodi cum Deo agendi modum sub antiquo seelere in vfu fuisse ac licuisse, neque solum fuisse permissum, verum etiam ab ipso Deo præceptum, ita vt si aliquando non vterentur isto modo, Deus illos acriter argueret, sicuti videre est in Isaia vbi reprehendit Deus filios Israel eò quod non consulto prius illo descendere in Ægyptum cogitabant. *Qui ambulatis vt descendatis in Ægyptum, & os meum non interrogastis.* In Iosue quoque libro legimus, quod cum ijdem filij Israel à Gabaonitis decepti fuissent; rei huius-

Ezech. 14.
9.

Sub antiquo seelere non fuisse licitum erat supernaturali viâ consulere DEVM, sed etiam ab eo id fuisse præceptum. Isa. 40. 2. Ios. 9. 14.

huius causam innuit ibi Spiritus sanctus, his verbis. *Sufceperunt de cibarijs eorum, & os Domini non interrogauerunt.* Vnde in sacris literis animaduertimus, semper Moysen Dauidem Regem, cæterosque Israeliticos Reges, nec non Sacerdotes, & antiquos Prophetas, de suis bellis ac necessitatibus Dominum consuluisse; Deumq; responsa dedisse, & illos fuisse allocutum, neque tamen propterea illis succensuisse, recteque hac in re se gerebat, & si secus fecissent à rectitudine deflexissent & male fecissent: & hæc quidem ita in rei veritate se habent. Cur igitur nunc, sub lege noua & gratiæ, non etiam licitum erit, sicuti antea fuit?

Dubitationi huic isto modo occurrendum est, præcipuam causam, ob quam in antiqua lege licitæ erant, quæ fiebant Deo interrogaciones, & cur necessariū erat, ut Prophetæ & Sacerdotes, visiones ac Reuelaciones à Deo requirerent hanc fuisse; quia nō. tum tunc temporis a deo fundata erat fides, neq; lex Euangelica stabilita, vnde necessarium erat vt à Deo de rebus sciscitarentur, & vt Deus iam verbis, iā visionibus & reuelacionibus iā, figuris & similitudinibus, iam deniq; multis alijs significationum modis eis loqueretur. Omne enim illud, quod respondebat, loquebatur, & reuelebat, nostræ sacræ fidei arcana erant, vel certe res ad eā spectantes, vel ad eā directæ; cum fidei mysteria nequaquā sint hominum, sed oris ipsiusmet Dei, & quæ ipse proprio suo ore protulit, & ob hoc (vt diximus) necessariū erat, vt ipsum os Dei interrogarent, proptereaq; quādo id facere prætermittēbant, arguebat eos, responsis quippe suis dirigebat eos in rebus & eventibus ipsorum ad fidē, quā adhuc ipsi ignorabant. At nunc quādo fides in Christū est fundata, & Lex Euangelica

in statu gratiæ promulgata, non est vnde necesse sit eum illo modo interrogare, nec est cur ipse sicut tunc loquat, & respondeat. Dando quippe nobis, sicuti dedit filium suum, qui est vnicum solumq; ipsius verbū, omnia nobis simul vnaq; vice hoc suo vnico verbo loquutus est, & reuelauit. Et hic est genuinus autoritatis illius sensus qua nititur S. Paulus persuadere Hebræis, vt à prioribus illis antiquæ legis Moylis cū Deo agēdi, tractandiq; modis abcedant, & oculos ad CHRISTVM solū conuertant, dicens. *Multifariam, multisque modis olim Deus loquens Patribus in Prophetis; nouissime, diebus istis, loquutus est nobis in filio.*

Quibus verbis docet Apostolus, tot tantaque dixisse Deum hoc suo verbo, vt nihil iam amplius optandam super sit, id enim, quod antea per partes loquebatur Prophetis, iā nobis totum in ipso dixit, ipsum nobis totū dando, id est, filiū suum. Quāobrem ille, qui nunc veller aliquid à Deo sciscitari, vel visionem aliquā, aut reuelacionem ab eo postulare, videretur iniuriā Deo illaturus nō de figendo omnino suos oculos in Christū, nullamq; aliam rem aut nouitatem requirendo. Potest etenim illi Deus hoc modo respondere. *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite.* Iam omnia loquutus sum per verbum meum: ad illum solum tuos conijce oculos, in ipso siquidem vniuersa iam tibi dixi, cunctaque reuelauit: imò multo plura in eo reperies, quam desiderare aut petere possis, cur tu locutiones, visiones aut reuelaciones particulares exigis, cum si ad illum oculos attollere volueris, sis in ipso reperturus vniuersa. Ipse siquidem est totum verbum meum, & responsum. Ipse est tota mea Visio, & Reuelatio, quam dixi, respondi, manifestaui, & reuelauit, dando ipsum vobis in fratrem, Magistrum, socium, pretium

M 2 & præ-

Et pulcherrima horum huius rei causa ad fore.

Heb. 1. 1.

Dando nobis Deus filium suū & verbū suū, omnia nobis dedit, & dixit, ita vt nihil optandū super sit.

Pulcherrima introductio Patris aterni loquentia cū homine, reuelaciones desiderante. Matth. 12. 6.

B.

Ioannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

Math 17. num. 6.

& primum. Iam ego vnà cum sancto meo spiritu in illum descendi in Monte Thabor, dixique. *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit, ipsum audite.* Non est cur nouos doctrinæ ac responsonum modos, requiras, si enim loquebar antea, id erat Christum promittendo, si verò aliquid seiscitabantur ex me, dirigebantur interrogationes illæ ad postulandum & sperandum Christum, in quo vniuersa bona reperuerant: (quemadmodum nunc omnis Euangelistarum Apostolorumque doctrina, hoc declarat.) At qui nunc, illo me interrogaret modo, vellet que me secum loqui aut aliquid à me sibi reuelari; esset hoc ac si quodammodo non sibi esset satisfactum in Christo, & per Christum, grauemque diecto filio meo iniuriam irrogaret: cum enim illum habebas, quid à me petere possis, proius non reperies, nec reuelationes, visionesque requires, tu tantum illum attentè contemplare: & iam tibi omnia quæ petis & multo plura in illo collocata & dicta experieris. Si aliquid tibi à me consolationis verbum dici cupis; considera filium meum mihi obedientissimum, meique amore tantopere afflictum; & percipies quod tibi respondeat huiusmodi verba: si aliqua tibi arcana, casusque reuelari ac manifestari peroptas; ad illum solummodo collima oculos, & secretissima mysteria, sapientiam immensam, ac Dei mirabilia, quæ in ipso sunt obserata, reperies, sicut meus dicit Apostolus. *In quo sunt omnes thesauri sapientia, & scientia Dei absconditi. Qui sapientia thesauri, multo tibi erunt sublimiores, dulciores & vtiliores, rebus ijs, quas nosse anhelas.* Propterea enim, idem gloriabatur Apostolus: *Non enim iudicauit me scire aliquid inter vos, nisi IESVM Christum, & hunc Crucifixum.* Quod si alias

Grauem filio Dei irrogat iniuriam, qui nunc reuelationes requirit.

Col. 2. 3.

2 Cor. 1. 2.

etiam diuinas reuelationes visionesque corporales desideraueris, contemplare illum humanà vestitam carne, & plus in eo, quàm speras & cogitas, reperies, dicente eodem Paulo Apostolo. *In Christo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter.*

Colof. num. 9.

Non expedit itaque neque licet interrogare Deum illo modo, nec est necesse vt loquatur ipse, aut respòdeat: cum enim fuerit in Christo loquutus, nihil amplius exoptari potest. Et qui temporibus istis supernaturali præterordinariâ viâ, aliquid addiscere & percipere vellet; illud esset veluti velie DEVM deff. etus arguere, quasi non nobis omnia in filio suo iustificienter dedisset, vt dictum est. Quamuis enim fide suppositâ, illique indubiè assentiendo, huiusmodi res peroptet; est nihilominus curiositas quædam minorem arguens fidem. Quæ propter non est, quod huiusmodi homines cutiossi, aliquam doctrinam vel aliam quampiam rem supernaturali viâ expectent. Eadem quippe horâ, quâ CHRISTVS in Crucè expirans dixit. *Consummatum est;* non solum isti cum Deo agendi modi, sunt finiti, sed etiam vniuersæ antiquæ legis ceremoniæ & ritus. Et sic in omnibus Christi, eius Ecclesiæ, ac ministrorum ipsius doctrinam, se qui debemus, hac quæ vâ omnibus nostris ignorantijs, ac infirmitatibus spiritualibus remedia quære: pro omnibus, siquidem de necessitatibus hoc modo faciendo, copiosam medicinam reperiemus, à quo itinere si quis deflexerit, seque ab eo separauerit, non solum curiositatis maculam contrahit, sed etiam nimium est audax & præsumptuosus. neque enim aliquid supernaturali viâ credi debet, nisi illud doctrinæ Christi Dei & hominis, ac eius ministrorum fuerit cõsentaneum. Idq; adeo,

Stratum ad Christum

Dominica in cruce

dixit. Consummatum est, finiti omnes cõ

Deo viâ

supernaturali

tu ali

ter or

narum

di mod.

Joan. 19.

30.

NOTA

Christi

Ecclesiæ,

& minist

rorum

ipsius doctrinam

se qui debemus,

hac quæ vâ

omnibus

nostris

ignorantijs

& necessitatibus

reperiemus,

à quo itinere

si quis deflexerit,

seque ab eo

separauerit,

non solum

curiositatis

maculam

contrahit,

sed etiam

nimium est

audax & præ

sumptuosus.

neque enim

aliquid super

naturali viâ

credi debet,

nisi illud do

ctrinæ Christi



ut dixerit S. Paulus: *Sed licet Angelus de celo
euangelizet vobis praterquam, quod Euangeli-
zatum vobis anatema sit.* Vnde sequitur,
quod quoniam verissimum certissimum-
que est, in illis, quæ Christus nos docuit
nobis persistendum esse & cætera omnia
essentia, neque fidem illis, nisi doctrinæ
huic conformia sint, habendam; casto la-
bore, ac conatu eum atteri, quisquis nunc
cum Deo secundum antiquæ legis mo-
dum, agere cupit. Præsertim cum non cui-
cunque illius temporis homini, aliquid à
Deo sciscitari, liceret, nec ille omnibus
passim responsa daret, sed solis sacerdoti-
bus & Prophetis, ex quorum ore plebs legem
discere debebat, & doctrinam: atque
ita si quispiam aliquid à Deo nosse cupie-
bat, per sacerdotem vel Prophetam illud
interrogabat; non verò per seipsum.
Quod si David per seipsum aliquoties
Deum interrogauit, ideo hoc fecit, quia
Propheta erat, neque id abique sacerdoti-
ali veste faciebat, quomodo illum pri-
mo libro Regum fecisse legimus, ubi dixit
Abiathar sacerdoti, *Applica Ephod*, quod er-
at præcipua vestis sacerdotalis: sicque
Deum consuluit. Sed aliàs per Prophetam
Natan, & per alias Prophetas, consulebat
Dominum: Et quod ex ore istorum Pro-
phetarum & sacerdotum audiebant, à
Deo promanasse credere debebant, non
autem, quia ita ipsis videretur. Atque ita,
quæ tunc dicebat DEVS nullius erant ro-
boris apud eos ad fidem integram conci-
liandam, nisi illa Prophetarum ac sacer-
dotum ore comprobarentur. Tantopere
si quidem placet Deo ut hominis dire-
ctio ab alio illi simili dependeat ho-
mine; ut omnino velit ne rebus, quas no-
bis supernaturaliter communicat, inte-
gram præstemus fidem, neque nobis illæ
magnam ac securam vim faciant, ante-
quam per istum, humanum oris alterius

hominis aquæ ductum, pertranseat. Quare
quotiescunque dicit, vel reuelat aliquid
animæ, facit hoc imprimendo illi, inclina-
tionem & propensionem quandam, ad res
illas, ijs quibus expedit aperiendas: & do-
nec istud fiat, non solet integram satisfac-
tionem præbere Animæ, sed vult ut illam
accipiat homo, ab alio simili sibi homine,
quem Deus suo loco constituit. Vnde in
libro Iudicum id ipsum Gedeoni Duci e-
uenisse cernimus, cui cum multoties dixisset
DEVS, eum de Madianitis victoriam
reportaturum, erat nihilominus anceps &
pusillanimis, permitte Deo hanc in eo
debilitatem, donec ex ore hominum, idi-
psum audisset, quod à DEO audierat. Res
autem hoc modo acta est, cum animadu-
uertisset illum Dominus animo concidisse,
dixit illi. *Surge & descende in castra, & cum
audieris, quid loquantur, tunc confortabuntur
manus tue, & securus ad Hostium castra descen-
des.* Res prorsus ita successit: audito siquid-
em Madianitæ vnus somnio, quod ille
alteri recensebat, se videlicet in somnis vi-
disse Madianitas à Gedeone superandos:
maximos Gedeon sumpsit Spiritus, ho-
stemq; magno & alacri animo aggressus,
debellauit. Ex quo apparet noluisse Deum
ut de suâ reuelatione securus esset, prius-
quam id ipsum ex ore percepisset huma-
no. Sed multo maiori dignum est admira-
tione, quod in eadem materia contigit
Moysi, quem cum multis propositis ra-
tionibus iussisset DEVS, ut ad liberandos
filios Israel proficisceretur, visionemque
suam miraculis virgæ in serpentem versæ,
& manus leprâ infectæ, confirmasset; ad-
eò se cunctabundum, debilem, ac ambi-
guum in hoc itinere exhibuit, ut licet ob
hoc iratus fuerit Dominus, nunquam ta-
men perfecta fide negotium hoc aggredi
ausus fuerit, donec illi adderet DEVS ani-
mum per fratrem suum Aaronem dicens:

M. 3. AARON:

B.

Iohannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Mirabile
huius ve-
ritatis in
Moysi e-
xemplum.

Exo. 4. 14. Aaron frater tuus Leuites, scio quod eloquens sis: ecce ipse egredietur in occursum tuum, videns quod te, loquetur corde: loquere ad eum. & pone verba mea in ore eius. & ego ero in ore tuo, & in ore illius. Quibus auditis Moses, confestim spe consilij, quod à suo fratre accepturus erat, resumpsit animam.

NOTA. Est quippe humilis Animæ proprium vt non præsumat sola cum Deo agere, nec tuta vel satisfacta omnino esse possit, absq; directione & consilio humano. & hoc etiam requirit ipse Dominus: illis quippe, qui ad tractandum de aliqua veritate simul cõueniunt, ipse se ad eam dilucidandam, & in illis stabilendam adiungit, quæ ad modum se facturum Mosi & Aarõni inuicem conuenientibus promisit, vtriusque ore loquendo. Propterea quoq; in Euangelio dixit: Vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo (ad cõsiderandam quid ad maiorem gloriam honoremque meum expediat) ibi sum in medio eorum: illustrando videlicet, & in eorum cordibus diuinas stabilendo veritates. Sed oculatè perpendendū est, minimè dixisse: vbi fuerit vnus solus, ego ibi adsū, sed vbi ad minus fuerint duo, vt hinc cognosceremus, nolle Deum vt aliquis per se solus credat, & existimet veras esse gratias, quas à Deo recipit, neq; in illis mentem suam stabiliat, vel nimis absque cõsilio & gubernatione Ecclesiæ vel Ministrorum eius adhæreat, nam in corde illius qui solus est, minime dilucidabit aut confirmabit veritatem Deus, vnde frigidus ac debilis remanebit. Hinc est illud, quod amplificat Ecclesiastes dicens: Vn solus, quia cum ceciderit non habet subleuantem se: & si dormierint duo: fouebuntur mutuo (calore scilicet Dei, qui in medio eorum est) Vnus quomodo calefiet? (id est quomodo non frigidus in rebus diuinis remanebit.) Et si quispiam præualuerit contra vnum (Dæmon videlicet, qui contra illos præ-

In corde illius, qui solus est, hoc est, qui sua cum alijs non communicant, minime dilucidabit cõfirmabitq; Deum veritatem. Eccl. 4. 10

ualet, qui soli seipfos in rebus diuinis regere volunt, nec ab aliquo accipere consilium) duo resistunt ei, discipulus videlicet & spiritualis Magister, qui inuicem conueniunt, ad cognoscendam & opere adimplendam veritatem. Et donec hoc fiat, vt plurimum ille, qui solus est se tepidum debilemq; in illa experitur, licet ab ipso Deo pluries eam audierit. Idq; ad eod, quod licet S. Paulus multo tempore prædicauit Euangelium, quod ille se non ab hominibus, sed ab ipso Deo audiuisse affirmat: nulla ratione quiescere ac securus esse potuerit antequam illud cum S. Petro, cæterisque Apostolis contulisset dicens: Ne forte in vacuum curerè, aut ecurrissim. Ex quo loco manifestè patet, nequaquam tutum esse ijs fidere rebus, quas Deus videtur reuelare; nisi eo quo præscribimus modo & ordine. Supposito etenim, quod animæ certò constet à Deo reuelationè processisse, sicuti S. Paulo cõitabat Euangelij sui certitudo (siquidem iam illud annuntiare cõperat) potest tamè homo in exequenda illa, rebusq; ad eam spectantibus aberrare. Licet enim Deus rem vnã dicat, non semper tamen dicit alteram: & multoties dicit rem, non tamen modum eã faciendõ. Nam vt plurimum, quidquid industria & cõsilio humano consequi possumus, minime ille facit aut dicit quãuis ad intimã suam familiaritatè multo tempore aduiserit animã. Quam rem egregiè S. Paulus agnoscebat, siquidè (vt diximus) licet optimè à Deo sibi reuelatum Euangelium nosset: se tamè ad illud cū cæteris Apostolis cõferendū, & examinandum contulit. Id ipsum etiam clarè in Exodo patet, legitur enim ibiq; quamuis Deus tanta cum familiaritate cū Mose ageret; nunquã tamen consilium illud, ad eod salubre præbuerit quod sacerdoti plebs dedit, vt videlicet alios deligeret iudices, qui illi opem ferrent, ne populus

NOTA. Vt plurimum, quãdã cõsilio humano cõsequi possumus, minime ille facit aut dicit quãuis ad intimã suam familiaritatè multo tempore aduiserit animã. Deum scire, & hanc legem seruare debent, etiam cum animabus, quãdã ad intimitatē aduise familiaritatem. Exod. 18. 21.

las à mane vsq; ad vespërã iudicia præstolaretur. *Prouide autẽ de omni plebe viros potentes, & timentes Deum, in quibus sit veritas &c. qui iudicent populum omni tempore.* Quod consilium approbavit Deus, nec tamen illud ei suggererat: erat enim huiusmodi res, quæ iudicio & consilio humano obtineri poterat. Eodem modo vniuersa, quæ circa visiones ac locutiones Dei occurrere possunt, quibus iudicium & consilium humanum prospicere potest; non solent illa reuelare Deus, semper enim vult, vt quantum fieri potest, consilio iudicioq; humano vtatur, præterquã in fidei rebus, quæ omne iudicium ac rationẽ superant; quamuis minime rationi repugnent. Quã obrem nemo sibi persuadeat, quod quia certus & securus sit Deum, & Sanctos cum eo familiariter multis in rebus agere, eo ipso debeant illi manifestare defectus, quos in quacunque re habet, si possit aliunde illos agnoscere. Quare caute admodum agendum est, minimeque fidendum: nam (sicut in Actis Apostolorum legitur) licet S. Petrus Princeps esset Ecclesiæ, & qui à Deo immediate instruebatur, in quadam tamen Cæremonia, qua inter gentes utebatur, errabat, Deus tamen silebat: donec S. Paulus corripere illum, sicut ipsemet asserit dicens: *Sed cum vidissem, quod non rectè ambularent, ad veritatem Euangelij: dixi Cepha coram omnibus, si tu cum iudæis sis gentiliter viuas, & non iudæicè, quomodo Gentes cogis iudæizare?* Nec Deus defectus huius per se ipsum Petrum admonuit, eò quod esset res in cuius notitiam via ordinaria, deuenire poterat.

Quam obrem multorum cum quibus in hac vita familiariter conuersatus fuerat, & quos multa luce virtuteque dotauerat, defectus, & peccata in die Iudicij puniet, quia in alijs rebus ad quas se faciendas ob-

ligari nouerant, fuerunt negligentes, illi, quæ eis cum Deo intercedebat, familiaritati, confisi. Vnde (sicut Cæcilius Dominus noster in Euangelio ait) tunc illi obstupescunt & dicent, *Dominus Domine, nonne in nomine tuo prophetauimus, & in nomine tuo damonia eiecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus?* dicitque Dominus tunc se illis responsurum dicendo: *discedite à me, qui operamini iniquitatem, quia nunquam noui vos.* Ex horum numero erat Propheta Balaã, & alij ei similes, cum quibus licet loqueretur Deus, non tamen ei erant accepti, eò quod essent peccatores. Ad eundem etiam modum corripiet Dominus electos amicos suos, cum quibus hic familiariter fuit, conuersatus, de defectibus ac negligentijs quas comiserunt, de quibus nõ oportebat eos ab ipso met Deo admoneri: si quidem eos per legem, naturalemque rationem sibi datam admonuerit.

Tractationi itaque huic quantum ad rem hanc spectat finẽ imponẽdo, ex dictis elicio, quamcunque rem, quam anima quacunque, tandẽ supernaturali via recipiat, dilucide, sincere, & cum omni veritate debere, cõtinuo magistro suo spiritali patefacere & aperire. Quamuis enim nihil referre videatur, huiusmodi res manifestare, neq; tempus hac in re inutiliter consumere, cum repudiãdo huiusmodi res nihilque eas faciendo (sicuti docuimus) remaneat anima tuta & secura (præsertim quando sunt Visiones vel Reuelationes, vel aliæ supernaturales communicationes, quæ vel sunt manifestæ, vel parum refert an huiusmodi sint, vel non sint) nihilominus est admodum necessarium (quamuis animæ contrarium videatur) vniuersa patefacere, Idque ob tres causas.

Prima est, quia sicut diximus multa comunicat Deus, quorũ effectũ, vim, lucẽ & securitatẽ non omnino in anima cõfirmat

stabi-

Matth. 7.
22.

Quicquid
Anima
supernaturaliter
conuenit,
debet illud
confestim
sincere, &
cum omni
veritate,
Magistro
suo spiritali
aperire.

Huius rei
causa.

B.
Iohannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

stabilitque, donec ut dictum est de ijs agatur & tractetur cum illo, quem Deus constituit spiritualem iudicem Animæ illius, qui etiam potestatem habet ligandi illam & soluendi, resque eius approbandi & reprobandi, quemadmodum hoc auctoritatibus scripturæ superius adductis comprobauimus, & quotidiano etiam experimento comperimus, videndo humiles animas, quæ huiusmodi fauores suscipiunt, postquam de illis, cum quibus debent egerunt, cum noua quadam satisfactione, robore, luce ac securitate manere. In tantum ut aliquibus videatur quod antequam ista communicent, nec animo suo imprimantur, nec sua illa reputent, postquam verò ea manifestauerint, veluti de nouo illa recipiant, atque in ijs confirmantur.

Secunda causa est, quia ut plurimum indiget Anima doctrinâ & instructione, de rebus illis, quæ ei eueniunt, ut possit illâ viâ ad nuditatem spiritualemque paupertatem, quæ est nox obscura dirigi. Si enim hæc doctrina illi defuerit, supposito etiam quod Anima nollit huiusmodi res admittere; in perceptibiliter in viâ spirituali ruditatem quandam ignorantiamque contrahet, & ad viam sensuum pedetentim declinabit.

Tertia causa est. Quia ad humilem animæ subiectionem & mortificationem fouendam, expedit vniuersa de tegere, quâ uis ea nihili fieri debeant; nec ipsa illa æstimet. Repetite quippe est nonnullas Animas, quæ magnam sentiunt repugnantiam, in huiusmodi rebus dicendis, eò quòd nullas esse iudicent, neque sciant, quâ ratione illas sint accepturæ, quodque de illis iudicium laturæ illæ personæ, cum quibus agendum est: quod est exiguæ humilitatis indicium eamque ipsam ob causam, oporteat sese ad illas propaladas subijcere.

Exigua humilitatis indicium est, difficile esse in apertis, spirituali Patriarcanis iuu-

Alia verò sunt, quas maxime pudet res huiusmodi de tegere, ne illa, quæ sanctorum sunt propria habere videantur, vel alias ob causas, propter quas vehementer in istis rebus aperendis affliguntur; id eoque videtur illis nihil subesse causæ, ad ista narranda, cum ipsæ nihili eas faciant; propter eandem tamen causam omnino expedit ut sese mortificent, & ista enarrent, donec iam omnino humiles, faciles, promptæque euadant, & postmodum ea semper non grauatè enuncient.

Verum circa ea, quæ dicta sunt animaduertendum est: non ex eo quod tam multum commendauimus ut res istiusmodi repellantur, & ne Confessarij cum Animabus de illis colloquia instituant, nõ inquam, propterea debent Patres spirituales alienos, se ab illis ostendere, nec usque ad eò repellere, & irridere, ut sese cohibendi, & ne illa manifestare audeant, præbeant occasionem, atque ita grauiter ferant, ut non pauca incommoda subeant, si ad illa manifestanda aditus præcludatur. Vt enim docuimus, solent ista esse medium, quod si sunt medium & modus, quo Deus ducit huiusmodi animas: non est cur illi irascamur, aut illum admiremur, aut occasionem scandali inde arripiamus: quin potius cum insigni benignitate tranquillitateque agendum est cum eis: addendo ipsis animum, & ut ea manifestent modo se invitando, imò si oportuerit, præcepto illas adigendo, tanta, etenim intercedere solet in narrandis rebus istis difficultas, ut istis medijs omnino, uti necesse sit. Sollicite etiam studeant, eos in fide dirigere, suauiterque ab omnibus illis supernaturalibus rebus oculos deflectere, præbendo illis doctrinam; quomodo ab illis denudare debeant spiritum, & appetitum, ut progredi valeant: hancque doctrinam faciunt eos altè mente recondere, pretiosius esse coram de-

Non debet spirituale Patres se irridere, sed ab eis propaladas detestantur. Divina patienter Anima in fide dirigenda, & suauiter à supernaturalibus denudanda.

coram Deo opus vnum, vel voluntatis actum in charitate factum, omnibus, quas celitus obtinere possunt Visionibus & Reuelationibus; & quâ ratione multæ animæ, quæ nihil horum sunt vnquam expectat, absque vllâ comparatione in sublimiori sunt sanctitatis gradu alijs, quæ multa huiusmodi dona recipiunt.

CAPVT XXIII.

In quo de apprehensionibus intellectus, qua via merè Spirituali contingunt, agere incipit, Et quidnam ea sint declarat.

Etiam si doctrina, quam de apprehensionibus intellectus, quæ sensuum via sunt tradidimus, si ea, quæ de ijs tractanda essent inspiciamus, aliqua ratione breuior cõpendiosiorque remaneat, nolui tamen hac in re fultor esse, cum etiam ad satisfaciendum proposito mihi in hoc opere scopo, ad expediendum videlicet intellectum, & denuadandum ab istis apprehensionibus, ac dirigendū in fidei nocte, potius me prolixiorẽ fuisse existimẽ. Quã obrem auspiciabimur modo tractationem de quatuor intellectus apprehensionibus, quas octauo capite merè spirituales diximus, quæ sunt Visiones, Reuelationes, Locutiones & spirituales sentimenta, quas merè spirituales nuncupamus, quia non corporearũ imaginariarumq; instar, intellectui humano sensuum corporalium via, communicantur; sed absque vllõ alicuius exterioris vel interioris sensus medio, clarè ac distinctè supernaturali viã intellectui imprimuntur, eodẽ passiuè solummodo habente, hoc est nullo Animæ actu & operatione ad minus actiua & quasi propria interueniente.

Sciendum itaque est, lato modo & vni-

uersaliter loquendo, omnes istas quatuor apprehensiones, Visiones animæ appellari posse, cum etiam intelligere Animæ, videre intuerique dicatur. Et quoniam vniuersæ apprehensiones istæ, sunt intellectui intelligibiles, spiritualiter visibiles nuncupantur. Vnde etiam intelligentiæ, quas de illis format intellectus, intellectuales visiones dici possunt. Cum enim vniuersa obiecta, cæterorum sensuum (cuiusmodi sunt quidquid videri, audiri, odorari, gustari tangique potest) sint intellectus obiecta, quatenus veritati vel falsitati subsunt, hinc etiam fit, quod quemadmodum in oculis corporeis, omne illud quod est corporaliter visibile, visionem corporalem producit; sic oculis spiritualibus Animæ, intellectui videlicet, quidquid intelligibile est, spirituale visionẽ generat: siquidem vt diximus, rem aliquam intelligere, est illã videre. Quam obrem generaliter loquendo, quatuor istæ apprehensiones appellare possumus visiones, quod alijs sensibus nequaquam competit; vnus enim sensus minime alterius sensus obiecti, in quantum tale, capax est. Sed quoniam apprehensiones istæ, obijciuntur Animæ, secundum modum, quo alijs sensibus repræsentatur; hinc est quod proprie specificèq; loquendo, illud quod recipit intellectus, per modum videndi (valet quippe spirituales res intueri, quemadmodum corporeus oculus res corporeas) visionem appellamus: & illud, quod recipit, quasi discendo, nouasque res intelligendo, Reuelationem dicimus: quod autem audiendi modo excipit, Loquutionem vocamus: & ea, quæ secundum cæterorum sensuum modum experitur & percipit sicuti est quædam suavis spiritualis odoris intelligentiæ: & quædam degustatio saporis spiritualis, necnon voluptatis delectationisq; spiritualis, qua frui potest

N super-

B.
Iohannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
124